

Ondřej Horák

Mrtvá schránka

Výhry jsou příjemné, ale
prohry jsou důležitější.

Ondřej Horák
Mrtvá schránka

Česká próza

fra

Ondřej Horák (1976) se narodil v Českých Budějovicích a léta působí v pražském literárním provozu – nejdřív v literárním časopise, potom v novinách, též jako redaktor řady knižních titulů. Debutoval románem *Dvořiště* (2013), následovala novela *Nebožtík* (2017). Vedle vlastní tvorby sepsal na zakázku rovněž několik biografických a kratochvilných knih.

Ondřej Horák
Mrtvá schránka

Ondřej Horák
Mrtvá schránka

fra

Autor děkuje za podporu Ministerstvu kultury ČR
a Nadaci Český literární fond.

Česká próza
Ondřej Horák
Mrtvá schránka

Redakce Jakub Šofar
Fotografie na obálce Radek Brousil, 2013
Jako eknihu vydalo Fra roku 2019,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2018, 2019
Text © Ondřej Horák, 2018
Cover photos © Radek Brousil, 2013
Author photo © Jana Plavec, 2018
ISBN 978-80-7521-058-6
ISBN 978-80-7521-066-1 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-067-8 (ePub)
ISBN 978-80-7521-068-5 (Mobi)

První část

I

Šipka už je přede mnou. Proskočil mezi kmenem borovice a mojí nohou, která zrovna došla na pěšinu. Je to pořádný kopec. Peláší pořád dál. Držíme si ale mezi sebou stejný rozstup. A já si uvědomím, že se ještě nekoukám do země, takže to je zatím v pořádku. Nicméně vyhlížím, kdy už budeme na vrcholu, kdy už budeme ve vesnici.

Najednou vidím první plot a pěšina se srovná s ním, a taky to je chvíli po vrstevnici. Ovšem právě v ten moment, kdy se rozhlížím, jestli míříme dobře, se Šipka prudce rozběhne na druhou stranu a vůbec ho nezajímá, že na něj volám.

Zastavím se a chvíli čekám. Někdy to na něj platí a sám se za moment vrátí. Někdy se však vrátit nechce. A někdy taky zabloudí. A tak se vydávám za ním a pořád ho volám. Soustředím se jen na to, kde zahlédnu jeho kožich, náznak jeho pohybu, a tak si potom toho, co je kolem něj, všimnu až na poslední chvíli, když už nemám čas se rozmyslet a připravit.

Náhle stojím na takové mýtině, do níž vyústila pěšina, a tam je i vysoký tmavovlasý chlap a pod ním není jenom Šipka, ale i další pes... Úplně se mi udělá mdlo a on hned běží ke mně. Pozdravím toho chlapa a rychle se ještě zeptám, jak se ten pejsek jmenuje, aby to nevypadalo divně.

Nakonec mu tak ale stejně neřeknu. Skáče na mě a já ho hladím a říkám jako k jeho páničkovvi, že je krásnej, hebkej, že je to takovej Hladík. A vidím, že jak to řeknu, Hladík se na mě podívá ještě upřeněji a ještě víc vyskočí. To už k nám ovšem přibíhá i Šipka, jelikož mu došlo, že to bude na delší dobu, a tak žárlí.

A když je potom vidím vedle sebe, udělá se mi mdlo podruhé. Neumím v tom vydržet, ovšem neumím to ani ukončit. Nedokážu to. Naštěstí ten chlap pak Hladíka okřikne a řekne mu, aby šel k němu, aby neotravoval. Hladík se po něm ohlédne, potom se podívá na mě, já ho ještě naposledy pohladím pod bradou a taky na hlavě.

To už si pro něj dojde a já zas беру za obojek Šipku. Ještě se ohlédnu a vidím, že Hladík se taky zastavil mezi stromy a ohlíží se, jako kdyby to nechápal. беру Šipku do náruče, abychom byli rychleji pryč, a on si myslí, že je to nějaká hra, a svíjí se a chce mi olizovat obličej.

Měli bychom se už vrátit. Jsme daleko, je pozdě, a navíc se sbírá k dešti, ale říkám si, že když už jsme tady, musíme to dokonat. A tak se vydáváme ještě kousek do kopce. Už jsme mezi domy a za chvíli stojíme na návsi, kde v té chvíli nikdo není, jenom vítr si pohrává s hladinou rybníčku. Tak tohle je ta ves. Rozhlížím se, přivolávám Šipku, který pije u břehu, a vydáváme se rychle zpátky.

Když sbíháme v lese z kopce, začínají na jehličnatý podklad dutě dopadat první velké kapky. Na polní cestě už prší v závojích a nebe se

zatáhlo. Něco mi říká, že by bylo lepší vzít Šipku na vodítko a to si dát kolem pasu, protože už nemám sílu ho někde hledat. Ale v zátočině polní cesty běží vedle mě tak oddaně, že se rozhodnu, že bude lepší mu jako parťákovi dopřát v takové dramatické chvíli důvěru.

Předtím než přeběhneme silnici, skočí do tůňky, která se tam v příkopu udělala, a lačně pije. Nezastavuju, neotáčím se. Doběhne mě, zadníma nohama se odráží tak snaživě, že má zadek téměř u země. Cesta zpátky už je vždyc-ky dobrá, protože je člověk za půlkou a blíží se domů. Sice leje, ale o to líp bude doma.

Konečně jsme u plotu. Odemykám dům a Šipka se mi dere mezi nohama do předsíně. Hned v chodbě ze sebe svlékám oblečení, které je mokré a těžko ho odlepuju od těla, musím dokonce snaživě zaskákat, abych triko přes hlavu převlékl. Šipka zatím v kuchyni pije z misky.

Chytám ho pod předníma nohama a nesu to psisko jako odsouzence do koupelny. Snaží se mě při tom kousnout do prstů. Jeho vlhké tělo s mokkými chlupy mi klouže v dlaních. Stavím ho do vany. Otáčí se a pohazuje hlavou, což znamená, že má zas pocit, že je to nějaká hra. Ještě když pouštím vodu a upravuju sílu proudu a její teplotu, si myslí, že je to hra na chytání kapek, ale pak už ho sprchuju pořádně teplem, i když zas dávám pozor, aby to pro něj nebylo moc horké.

Na chvíli vypínám vodu, беру šampon a celé ho ho namydlim. Moc se mu to nelíbí. Zdá se mu to jako divná hra. Potom mu mydliny – sto-

jí tam chvíli tak strnule, že vypadá jako auto, co vyjelo z myčky – smývám, hladím ho a něco mu říkám. Samozřejmě se musí otřepat, teprve když ho vyndám z vany, aby bylo všude nastříkáno. Chytám ho zase až v kuchyni u stolu, balím jeho tělo do ručníku a pořádně ho promasíruju, aby co nejrychleji uschnul.

Teď jsem na řadě já. Nohy mám po tom, co jsem běhal kolem Šipky nahý, ještě studenější, než když byly v mokrých botách. Pouštím si pořádně horkou a dlouze se sprchuju. Nechal jsem samozřejmě otevřeno, a tak Šipka stojí ve dveřích a pozoruje mě. Aby se ujistil, že sám zakouším to, co jsem udělal jemu. Aby se ujistil, že jemu už nic nehrozí. Aby byl nablízku, kdyby náhodou měla začít nějaká další hra.

Zabalím se do županu. Beru ještě jednou ručník a Šipku pořádně promasíruju. Stavím na čaj a začínám dělat jídlo. Mám strašný hlad, ale zároveň vím, že jsem zatažený a že toho do sebe moc nenacpu. Než se uvaří voda, sedám si na židli a dávám Šipkovi pár piškotů. Je po nich úplně posedlý, a tak vyskočí a packama se mi opře o stehno, aby to měl všechno z první ruky.

Vstávám a jdu zalít čaj a připravit chleby s masem a okurkou. Do druhé poloviny ovšem okurku nedám, neboť ta patří Šipkovi. Nedomůžu to udělat jinak. Prostě jsme tu spolu a musíme jet napůl, abych se necítil špatně. Běhá kolem linky a všechno dychtivě pozoruje. Je to kuchyňský kontrolor a má s tím plno práce a starostí.

Potom si znovu sedám s talířem. Jím a záro-

veň dávám i Šipkovi. Otevírá tlamičku tak důvěřivě, že kdybych mu dal hřebík, snad by ho spolkl. Ale já vím, že mi důvěřuje, takže bych mu samozřejmě nic takového nikdy neudělal. Jeho rozinkové oči mu dodávají vzezření naprostého nebožáka, který má úplně prázdný žaludek a je na pokraji smrti hladem.

Všechno sníme a Šipka nechce věřit, že už je to konec. Znovu vyskakuje a opírá se mi packama o stehno, aby zkontroloval, že na stole už nic není a že na talíři nic nezbylo. Piju čaj a dávám mu ještě pár piškotů, aby nebyl zklamaný. Pak umyju nádobí, co jsme našpinili, vyčistím si zuby, sundám si župan, obleču si tričko a trenky a jdeme do ložnice.

Rozsvítím lampičku a při tom se dívám z okna, jak pořád strašně leje. Takhle zevnitř, po tom, jak jsme zmokli, je to moc pěkný pohled. Bůhvíproč pouštím rádio a všechny ty řeči o tom, co se kde dělo a co se stane a jaké bude počasí, zní v tu chvíli ohromně příjemně. Daleko příjemněji než ty písničky mezi tím.

Beru Šipku do náruče a pokládám ho do postele. Přilehnu a oba nás zavrtám pod peřiny, abychom se po tom maratonu zahřáli. Nechávám lampičku svítit a rádio dál povídat a vyhrávat. Ležím na boku, Šipka vedle mě je nejdřív chvíli na břiše, potom zas na zádech s packama ve vzduchu a chce, abychom si hráli, ale moc energie už taky nemá. Natahuje se pak taky na bok, já mu pokládám ruku na žebra. Hladím ho a sjíždím níž na pupík. Ještě nedávno ho měl miminkovsky holý.

Zavírá oči a usíná. Já dál nehybně poslouchám rádio a čekám, až nohy nebudou jako rampouchy. Chvilí vnímám hlasy z rádia, potom si začnu v hlavě probíhat trasu, kterou jsme zdolali. Byl to jeden z těch dnů, kdy jsem si myslel, že nemám moc síly a energie, a tak jsem si řekl, že poběžím jenom do vedlejší vsi. Ale nějak jsem se rozběhl a tam už to bylo dobré. Proto jsme běželi dál. Načež jsem uviděl ukazatel s názvem vsi, kterou jsem znal. A ještě pořád jsem mohl, takže jsme pokračovali. Nevěděl jsem, že je tam takový kopec...

Procitnu a rychle se natahuju po lampičce a pak taky po rádiu. Už toho všeho bylo dost. Když znovu pokládám dlaň na už úplně suchý kožich, Šipka hluboce vydechne, až si odfrkne jako závodní kůň. Možná se tomu baronu pelášilovi zdá, jak běží po louce nebo že bojuje s pichlavým ježkem. Obejmu ho pevněji. Dneska v noci jsme parťáci a svět tam za oknem je daleko.